

dem, der forekomme hyppigt; men idet Straffene formildes, kan man vel ikke nægte, at Fristelsen til at begaae disse Forbrydelser derved bliver noget større. For nu at staffe denne mildere Straffelov den tilbørlige Vægt, forekommer det mig derfor nødvendigt, at det maa gjøres klart for vedkommende Forbrydere, at de ved at slaae ind paa den forbryderiske Veie ikke kunne være sikke paa at undgaae Straf, fordi de vedholdende benægte deres Skyld og Brøde; thi kun naar der til den mildere Straf kommer en Overbeviisning hos Forbryderen om, at Straffen ikke vil udeblive, troer jeg, at man kan være fuldkommen betrygget ved Vedtagelsen af en Straffelov, hvis Bestemmelser i den Grad ere milde, som Tilfældet er med Bestemmelserne i det foreliggende Udkast.

Varberg: Naar der af den ærede foregaaende Taler er blevet udtalt en varm Auerkjendelse af det foreliggende Udkast, da kan jeg med Fornøjelse slutte mig dertil. Der er ved dette Arbejde afhjulpet et længe og dybt følt Savn i vor Lovgivning, og det paa en overordentlig heldig Maade. Lovudkastet er i det Hele taget fortrinligt, saavel i Indhold som i Form; men deraf følger naturligviis ikke, at den Enkelte ikke skulde kunne have visse mindre væsentlige Udsættelser at gjøre, og jeg for mit Vedkommende vilde saaledes kunne nævne adskillige Punkter, hvori jeg ønsker Forandring. Jeg skal imidlertid ved denne Behandling selvfølgelig ikke komme ind paa Enkelthederne, men kun tillade mig her at yttre mig om noget mere almindelige Bestemmelser. Ved Udsættelsen af en Straffelovbog fremtræder først det Hovedspørgsmaal, om man skal beholde Dødsstraffen eller ikke. Der er — som det vil være de ærede Herrer bekendt — mod Dødsstraffen gjort overordentlig vægtige Indvendinger, som have og navnlig i Fremtiden ville faae deres store Betydning. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa det hele Spørgsmaal, og det saa meget mindre, som jeg troer, at et andet Medlem vil drøfte Sagen bedre, end jeg er istand til; men jeg skal kun udtale, at saasnart man anseer Straffens Opgave for udelukkende at være den at forbedre, saa er Dødsstraffen derved uigjenkaldelig dødsdømt; thi man kan

ikke anvende Dødsstraffen for at forbedre, og den Tid vil vistnok komme, da Straffen udelukkende ansees for at have dette Formaal. Imidlertid troer jeg dog ikke, man tør sige, at den Tid allerede er kommen. Saaledes som Samfundstilstanden nu er, maa Straffen, foruden at forbedre, tillige have den Opgave at afskrække fra Forbrydelser og værne Samfundet derimod, og saalænge det er Tilfældet, troer jeg ikke, det er muligt ganske at komme bort fra Dødsstraffen. Der er en anden Straf, ved hvilken jeg har ikke ringe Betænkkeligheder, det er Bænd- og Brødstraffen; denne er i Grunden en Mishandling, der gaaer ud paa at lade Folk sulste. Imidlertid skal jeg ikke gjøre noget Forsøg paa at faae den ud af Udkastet, da en saadan Bestræbelse efter min Overbeviisning vil være forgæves; men jeg har kun villet udtale, at jeg ikke ganske kan billige denne Straf. — Det foreliggende Udkast angaaer, som bekendt, Straffene for Forbrydelser, og der udtales, at det ikke skal medtage Politiforsæelser. Dette er fuldkommen rigtigt og har mere end blot systematisk Betydning. Det ligger nemlig i Sagens Natur, at Straffen for en Forbrydelse maa kunne anvendes aldeles uden Hensyn til, om vedkommende Forbryder har kjendt Loven, fordi Enhver hos sig selv har Følelsen af, at man ikke maa begaae Forbrydelser. Ganske anderledes forholder det sig derimod med Politiforsæelser. Politiet giver visse reent positive Bud, der vel ere nødvendige, men som i Forhold til Individierne dog ere vilkaarlige. Individet kan altsaa ikke føle hos sig selv, at han ikke maa handle saaledes eller saaledes, og at han bliver straffet, hvis han gjør det, og det har derfor sin Fare at fastsætte Straf for Politiforsæelser, ganske uanset, at man ikke har kjendt dem. Imidlertid forekommer det mig, at Udkastet ikke altid med fuld Strengthed gennemfører det Princip at udelukke Politiforsæelser. Der er saaledes f. Ex. Bestemmelsen i § 103, hvori der siges, at naar en paa offentlig Sted forsamlet Mængde 3 Gange af Drigheden i Kongens og Lovens Navn er opfordret til at skilles ad, straffes de, der ikke efterkomme denne Befaling, med Bøder eller Fængsel. Det forekommer mig nu at være en reen Politiforsæelse, at man ikke